

CHUYỆN CỦA TÔI

Tác Giả: Thế Phụng 12B4

Tôi đã theo học tại ngôi trường này được ba năm. Thật ra, nếu nói ngay từ đầu tôi đã yêu thích nơi đây thì không đúng. Bởi lẽ, tôi đã từng nghĩ nơi này không phải là nơi mình muốn gắn bó. Ban đầu tôi đã kiên quyết không muốn học tại đây, vì sự xa lạ nên tôi chỉ muốn học cùng với bạn bè thân thiết ở ngôi trường khác. Tôi buồn và có chút hối tiếc, và suốt một thời gian dài tôi chẳng thấy có chút hứng thú nào với nơi mà mình đang học.

Những ngày đầu tại đây, tôi không có một ấn tượng gì về trường, về lớp, hay cả bạn bè. Mọi thứ đều xa lạ, mới mẻ, khiến tôi càng nhớ những người bạn cũ. Suy nghĩ đó khiến tôi khao khát được chuyển trường. Tôi nói với gia đình, ban đầu họ không đồng ý, nhưng sau mẹ tôi cũng chịu nhượng, bảo rằng: “ học hết lớp 10 đi rồi mẹ cho chuyển”. Tôi tin lời mẹ và mang theo niềm hi vọng ấy suốt cả năm học.

Giờ nghĩ lại, tôi thấy đó là một sai lầm của chính mình. Tôi của năm lớp 10 thật sự chẳng có một chút quan tâm nào đến thầy cô, bạn bè hay trường lớp. Tôi chỉ biết làm theo ý mình, và cái giá cho sự cứng đầu ấy là tôi chẳng bao giờ được chuyển đi như mong đợi. Tôi rất buồn, vì đã trông đợi nhiều nhưng kết quả lại không như ý. Lên lớp 11, mọi thứ vẫn khá tẻ nhạt, nhưng ít nhất, tôi đã dần chấp nhận rằng mình sẽ gắn bó với nơi này. Tôi bắt đầu mở lòng, giao lưu với bạn bè, tham gia các hoạt động của trường, của lớp. Tôi chăm chỉ học tập, dần dần một vài thầy cô đã nhớ tên tôi. Cảm giác được ghi nhận khiến tôi thấy vui và tự hào. Với một người hướng nội và rụt rè như tôi, điều đó là cả một bước tiến lớn.

Tại đây trong môi trường học tập mới, tôi bắt đầu làm quen được với bạn bè mới, bạn Thảo – lớp trưởng luôn nhiệt tình giúp đỡ, bạn Hùng – người bạn cùng bàn năm lớp 10 của tôi, tuy là bạn mới nhưng tôi cảm thấy Hùng là một người tốt bụng, hiền lành và luôn nhiệt tình giúp đỡ, rồi bạn Yên, Linh, Xuân, Hà... và nhiều bạn cùng lớp khác nữa. Họ khiến tôi nhận ra rằng, dù ban đầu tôi từ chối thực tại, nhưng cuộc đời vẫn khéo sắp đặt để tôi gặp được những người bạn tốt, những người sẽ góp mặt trong thanh xuân của tôi.

Tôi đã đặt ra cho mình một mục tiêu: phải học thật chăm chỉ. Và rồi, tôi nhận ra, ngôi trường này – THPT Lương Thế Vinh – thật sự rất tuyệt vời. Ban đầu tôi từng không can tâm khi học tại đây, nhưng giờ nhìn lại, tôi thấy mình thật may mắn. Tại đây, tôi được trải nghiệm nhiều “lần đầu tiên” trong đời: lần đầu tiên trường có máy quét mặt điểm danh, lần đầu tiên học trong ngôi trường với cơ sở vật chất mới tinh, lần đầu tiên cảm nhận được nề nếp và quy định nghiêm túc nhưng đầy nhân văn.

Hiệu trưởng trường tôi là thầy Trần Bảo Ngọc, người đã đưa ra những quy định ở trường, nhưng đặc biệt khiến tôi ghi nhớ là quy định không được mặc áo khoác khác vào trường, trừ áo đồng phục. Ban đầu nghe có vẻ khắc khe, nhưng tôi nhận ra đó là một sự nhân văn của thầy. Có lẽ thầy muốn học sinh Lương Thế Vinh đều mang trên mình chiếc áo đỏ đặc trưng – biểu tượng của sự đồng đều, đó là sự kết nối học sinh với nhau, và giá trị nhân văn tôi nhìn ra là “ đồng phục chính là thứ duy nhất xóa bỏ khoảng cách giàu nghèo”. Dù xuất phát điểm khác nhau, nhưng khi khoác lên chiếc áo đồng phục ấy thì tất cả chúng tôi đều như nhau, cùng là học sinh Lương Thế Vinh.

Ảnh: Tập thể lớp 12B4

Tôi cũng ấn tượng với cách nhà trường gìn giữ nề nếp: nhà xe luôn gọn gàng, sân trường sạch sẽ, mọi thứ đều trật tự và ngăn nắp. Về thầy cô, có lẽ kể bao nhiêu cũng không đủ. Ba năm học ở đây, tôi được nhiều thầy cô nhớ mặt và biết tên, với tôi đó là một vinh dự. Tôi nghĩ, nếu bản thân không cố gắng, chắc sẽ chẳng có ai để ý đến mình đâu. Trong các thầy cô, tôi đặc biệt ấn tượng với thầy Minh Hải dạy Kinh Tế Pháp Luật, luôn nhiệt huyết và tận tâm trong từng tiết học. Bộ môn Ngữ Văn cũng là bộ môn yêu thích của tôi, cô Kim Huế - giáo viên bộ môn Ngữ Văn - cô luôn hỗ trợ học sinh kiểm điểm trong học tập và cách giảng dạy của cô rất hiệu quả. Và cả cô chủ nhiệm là cô Đỗ Thị Phụng - giáo viên bộ môn Anh Văn, người đã đồng hành cùng lớp suốt ba năm. Cô vừa nghiêm khắc vừa ân cần, luôn biết cách điều chỉnh lớp và giúp nhiều học sinh thay đổi theo hướng tích cực.

Những ngày này không khí trong trường tôi lại càng rộn ràng hơn hẳn. Cứ cận kề 20/11 thì công tác chuẩn bị lại càng náo nhiệt hơn. Nhà trường luôn chỉnh chu trong công tác chuẩn bị các trang thiết bị cho buổi lễ. Học sinh toàn trường hào hứng tập luyện cho đêm công diễn, góp phần công sức nhỏ cho buổi lễ tri ân. Còn các thầy cô, dù bận rộn giảng dạy, vẫn luôn tận tình hướng dẫn, góp ý cho từng tiết mục văn nghệ, từng trang tập san 20/11 để mọi thứ được hoàn thiện nhất.

Giờ đây khi đã là học sinh cuối cấp, chỉ còn vài tháng nữa thôi là sẽ kết thúc hành trình tại mái trường này. Đôi khi tôi nghĩ, nếu ngày ấy tôi chuyển đi, có lẽ tôi đã bỏ lỡ tất cả những điều tuyệt vời này, sẽ không được trải nghiệm những “lần đầu tiên” đáng nhớ, những thầy cô, người bạn và cả những bài học sâu sắc mà tuổi trẻ mang lại. Tôi rất thích một câu nói: “Đôi khi mọi chuyện không theo ý bạn, là vì ông trời đang muốn cho bạn gặp những điều tốt đẹp hơn”, giờ nghĩ lại tôi thấy câu nói ấy rất đúng với mình. Từ “không thích” đến “chấp nhận” rồi “yêu quý” – hành trình ấy dạy tôi hiểu rằng, khi cánh cửa này đóng lại, sẽ có cánh cửa khác mở ra.

Tôi muốn dành khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại này để hết mình với tất cả. Tôi không muốn khi rời đi sẽ mang theo sự nuối tiếc nào. Bởi hành trình 3 năm qua tại Lương Thế Vinh thân yêu – chính là hành trình của sự trưởng thành, nhận ra giá trị tuổi trẻ và niềm tự hào khi được là một phần của Lương Thế Vinh Thuận Hạnh.